

L'OPINIÓ

EDITORIALS

NOVA ETAPA

La fonda crisi ideològica i l'atuïment de les voluntats que planava sobre la nostra terra als inicis de l'any 1928 (Vè. de la Dictadura), ens moueren a publicar L'OPINIÓ com a periòdic socialista obert a tota manifestació democràtica. El gallardet de la colla duia unes paraules ben clares: «No tenim enemics a l'esquerra.» Així visquérem, aplegats en un fort nucli, durant noranta-sis setmanes, llançats a la contínua brega contra tota llei de reaccionaris i mals patriotes. Gairebé era la nostra l'única veu ferma que s'escoltava arreu de Catalunya, sobretot pel proletariat. Aquella massa important d'idealistes d'abans de 1923, aquells grups guiats per notabilitats de la nostra política, aquelles entitats de milers de socis o s'havien marcit de mica en mica per l'alè de la tirania o romanien estacats amb les cadenes del gran pallaso. Persones que en els bons temps s'emociaven amb una cançó, amb un verset o una tenora ens negaven l'aigua i el foc. La classe mitjana tan pairal com estrident sentava plaça, llevat d'honrables excepcions, de prudència i de mesura, entregant-se a l'herbeta bosquetana o a la cria de la cucala.

L'OPINIÓ despertà energies adormides per cinc anys d'enviliment, i la vibració de les seves notes obrà el miracle de crear nuclis, organitzar conferències, crear nuclis, organitzar conferències, aplegar afins, agermanar dispersos i esvaïr rancúnies. Quatre outlaws, sense llei i sense partit, com en els temps de Joan Sensetera, mantenien preparat el terreny per la tornada de Ricard Cor de Lleó.

Una virada del primer responsable, que no, per dissort, la puntada de peu del ciutadà, va canviar la cara del país. Llavors pensàrem, per un moment, que l'avinentsa de la conmoció i de la impaciència faria l'obra definitiva. I res d'això no passa. Se'ns esmuny el bon moment i ens llisca de les mans untades de xaronada i cofoisme. Rebrota l'espiiga al trau mentre el camp es marceix. Es refà el llacet tot deslligant-se l'ammarra que ens uneix amb els companys de causa.

Tot això ha fet indispensable la nostra tornada. Ara venim a mantenir abans que tot la nostra afirmació inserida en el número 77: «Republicans, sí; però també socialistes», perquè qualsevol partit o comunió que no faci cas de les reivindicacions del proletariat

contingudes en qualsevol programa de qualsevol formació socialista, comportarà inevitablement la separació dels treballadors de la nova organització i amb ella el seu fracàs absolut. Immediatament d'això aixequem l'estendard de l'Intelligència Republicana, aquesta entesa concertada entre tots els homes liberals de Catalunya per tal de fer triomfar el programa previ, el primer article del qual comporta el canvi de règim, que a judici nostre obstaculitza tradicionalment la marxa avant de la terra volguda. Amb aquests dos estels com a guia empenem la nova etapa del viatge. Els que vulguin acompanyar-nos ja ho saben.

NECESSITAT D'INTEL·LIGENCIA REPUBLICANA

El manifest d'intelligència Republicana, signat per homes de tots els diferents i nombrosos matisos de l'esquerra catalana, ha trobat l'adhesió y aprovació unànime del nostre poble d'esquerra.

Aquest manifest demanant la unió en els punts bàsics sobre els quals coincideixen tots els homes d'esquerra i necessaris a tot poble lliure, ha expressat el sentiment general del país.

La infinitat de capelletes, grups i grups en què està dividida l'esquerra catalana, degut al caràcter independent i individualista de la gent de la nostra

terra i a les ambicions personals d'alguns elements; les lluites sostingudes entre aquests partits, defensant programes màxims, de vegades gairebé iguals o bé diferenciats solament per petits detalls, en fi, la desunió y desorganització, són les causes del fracàs dels partits esquerrans i del triomf fàcil de les dretes, sempre unides.

Mentre continuïn aquesta desunió i lluites interiors, Dictadures semblants a la que aquests darrers anys hem sofert, continuaran governant i privant el nostre poble de tota llibertat.

Cal, doncs, que Intelligència Republicana no sigui solament un manifest més. Tots els catalans d'esquerra deuen adherir-s'hi i procurar que sigui una realitat.

Cal unir-se, organitzar-se, i lluitar amb tots els nostres mitjans per la consecució immediata d'aquest programa mínim que asseguiri la llibertat del poble i faci impossible l'adveniment de noves tiranies.

